

Obște

Apoftegmele părinților	8
Avva Teofil Bădoi	
Vlădica	10
Preasfințitul Părinte Macarie	
Apostolii Ortodoxiei	16
Învățăturile starețului Efrem Filotheitul	
Mărturisitorii secolului XX	22
Sfântul Nicolae Velimirovici, predicatorul de foc	
Mari duhovnici români	32
Avva Policarp de la Crasna	
Vlădica	41
Un ierarh moldav – Veniamin Costachi	

Mănăstirea și lumea

Duhul culturii	46
Cuvânt despre părintele Rafail Noica	
Carte de suflet	53
„Cei care împlinesc rugăciunea sunt asemenea lumânărilor care ard”	
Carte de suflet	57
Lucefărul de la Lainici	

Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală	58
--	----

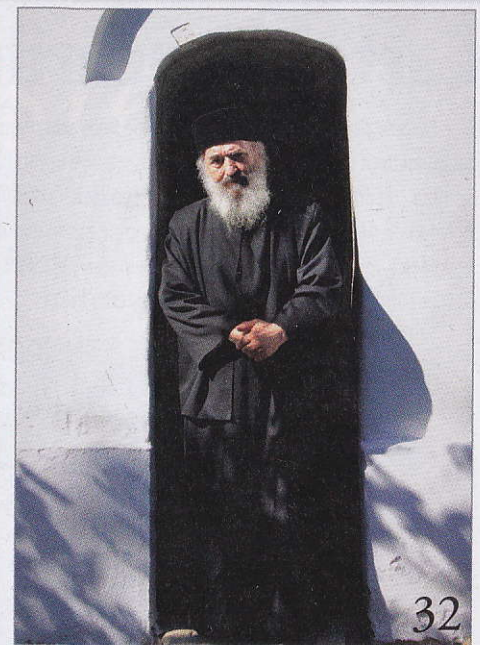
Dragi cititori,
 Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

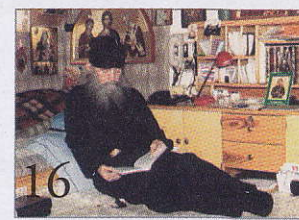
8

32

10

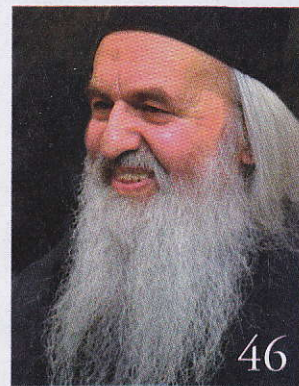
16

22

41

46

57

AVVA TEOFIL BĂDOI

Apoftegmata

Ortodoxia este cea mai frumoasă credință pentru că ortodocșii n-au rupt nimic din învățătura Mântuitorului!

Să faci toate ca pentru Dumnezeu, nu ca pentru oameni.

Spune Scriptura că Dumnezeu a pierdut omenirea din cauza desfrâului și n-o va pierde acuma?

Când slujește, preotul are raiul de-a dreapta și iadul de-a stânga.

Dacă nu faci ale locului, locul nu te ține.

Împrăștierea minții la rugăciune aduce răceală sufletească.

Acela care se roagă cu mintea risipită, rugăciunea i se face în blestem.

Ferice de creștinii care se spovedesc și se împărtășesc des, că așa își păstrează „veșmintele” curate!

Dacă Hristos Se sălășluiește în inima omului, ce-i mai trebuie acestuia, dacă-L are pe Mântuitorul înlăuntrul lui?

Trebuie luptă, că diavolul... he, he! Nu-l învățăm noi pe el carte! Știe el carte, că e de la începutul lumii. Și are multe curse...

Papa a sfâșiat „cămașa” lui Hristos, rupând Biserica în două.

Numai o minune a lui Dumnezeu îi poate uni pe catolici cu ortodocși.

Oricât ne-am pregăti noi, nu suntem niciodată suficient de curați pentru împărtășanie, dar ceea ce nu putem noi să facem plinește Dumnezeu cu mila Lui.

Stai, Teofile, cu capul în pământ, că din pământ ești luat! Niciodată să nu te uiți în ochii femeilor, că femeia e luată din bărbat, dar bărbatul e luat din pământ.

Nimeni nu-ți poate da liniștea și

bucuria pe care ți-o dă apropierea de Dumnezeu.

Socotesc că Teofil nu e chiar așa sărac: sfinte icoane are, vreo 700 de cărți are. Asta e chiar o avere! Una pe care o s-o las copiilor mei duhovnicești.

Cel care a ajuns la rugăciunea inimii nu mai poate păcătui prea mult.

Cu post, rugăciune și credință, omul îl poate simți pe Hristos în inima lui. Dar numai dacă dorința lui e sinceră și mai face și un pic de nevoiță.

Să ai pe Hristos în inima ta – asta e cea mai mare bucurie! Dacă omul se lasă de rele și s-apropie încet-încet de Dumnezeu, se poate asta.

Așa cum nu ne e rușine când facem păcatele, să nu ne fie rușine nici să le mărturisim.

Spovedania trebuie făcută fără rușine!

Diavolul e cel care aduce rușinea la spovedanie. Rușinea la o parte!

Bucuria diavolului când nu se mai roagă omul.

Postul, rugăciunea și milostenia – sunt cele trei porți prin care intrăm în Împărăția lui Dumnezeu.

Rugăciunea cu lacrimi e rugăciunea cea mai bine primită de Dumnezeu pentru că și Hristos, când S-a rugat în grădina Ghetsimani, cu ochii plini de lacrimi S-a rugat.

Omul se poate mântui și prin suferință pentru că și Hristos a mântuit lumea prin suferința pe cruce.

PREASFINȚITUL PĂRINTE MACARIE, EPISCOPUL ORTODOX ROMÂN AL EUROPEI DE NORD:

*„Orice construcție care are o altă
temelie decât Hristos nu va putea
rezista furtunii care se apropie”*

Interviu realizat de Flori Tiulea

„A mai trecut un an, s-a dus/ Și-n veci n-o să mai fie”... Ce avem de făcut în anul în care am intrat pentru că, după cum vedem, „zilele rele sunt”?

Am primit răspuns de la Preasfințitul Macarie Drăgoi, Episcopul nostru cu chip blând și luminos din ținuturile reci ale Scandinaviei, un răspuns plin de puternice îndemnuri și avertismente duhovnicești, la care ar trebui să luăm foarte bine aminte...

Părinte Episcop, iată că am pășit într-un nou an, dar, înainte de a vorbi despre ceea ce avem de făcut, v-am ruga să ne spuneți ce v-a bucurat și ce v-a întristat în cel care a trecut...

Privind retrospectiv anul care a trecut, cel mai mult îmi tresaltă inima de bucurie pentru întâlnirile providențiale cu oameni ai lui Dumnezeu pe care am avut binecuvântarea să le trăiesc, precum și pentru minunile lui Dumnezeu la care am fost martor smerit, în urma cărora am văzut prunci vindecați, care erau grav bolnavi și cărora medicii nu le mai dădeau șanse, și familii întărite de mila Cerului. De altfel, ne-am făcut un binecuvântat obicei în

a chema frații de pretutindeni, inclusiv prin intermediul rețelelor de socializare, la rugăciune pentru cazurile mai dificile din comunitatea românilor ortodocși din Europa de Nord. Rugăciunea unora pentru alții, mai cu seamă rugăciunea pentru cei aflați în necazuri, este de mare trebuință, căci unul din marile flageluri cu care ne confruntăm noi, credincioșii, este secarea dragostei și răcirea inimilor. M-am bucurat mult și pentru întâlnirile cu tinerii credincioși din țară și din diaspora în cele două mari posturi ale anului: cel al Paștilor și cel al Crăciunului. Sunt prilejuri de comuniune în cuget și-n simțire, de care și eu am la fel de mare nevoie

ca și cei tineri – cu vârsta sau spiritual – care vin la aceste întâlniri. De altfel, întâlnirile duhovnicești din Postul Mare au fost adunate într-o carte intitulată: *7 întâlniri ale Postului Mare. Cum putem cultiva pocăința într-o lume a învârtoșării*, apărută la finalul anului 2019.

În anul care a trecut ne-a ajutat Dumnezeu și am instalat noi preoți pentru comunități de români din regiuni depărtate din Europa de Nord, cum ar fi românii din Insulele Feroe sau din Insula Funen și Peninsula Iutlanda, din Regatul Danemarcei. Multe comunități erau lipsite de preot, de posibilitatea de a participa la slujbele Bisericii, de a se spovedi și împărtăși. Este esențială acoperirea acestor nevoi duhovnicești de bază ale oamenilor, chiar dacă nu este deloc un lucru ușor, mai ales în regiunile mai izolate sau cu români mai puțini. Preoții instalați sunt nevoiți să lucreze peste săptămână, să-și găsească o locuință care să le permită să-și aducă și familia, deci o serie de provocări, care însă, cu mila lui Dumnezeu, au fost trecute cu bine.

În ceea ce privește cealaltă parte a acestui „bilanț” al inimii pe anul 2019, cea dureroasă, desigur că gândurile mi se îndreaptă la familia Smicală. O tragedie care parcă se adâncește și un blocaj, cel puțin aparent, fără nici o perspectivă de îndreptare. Am fost alături de medicul Camelia-Mihaela Smicală și de cei doi copii ai săi, Johan-Mihail și Maria-Alexandra, în rugăciunile și gândurile noastre, precum și în cuvântul nostru public și în demersurile pe care le-am putut face.

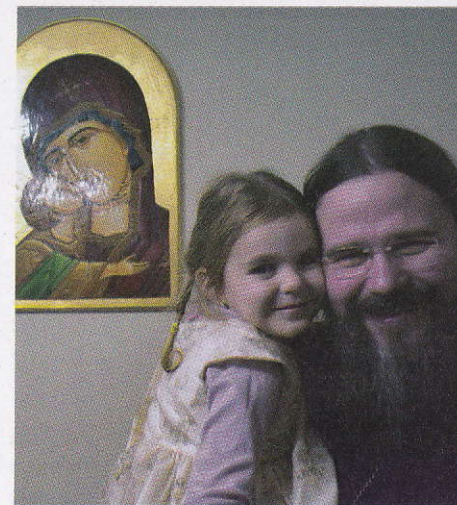
Dureros a fost, în anul ce a trecut, și să văd intensitatea pe care căpătat-o vrajba dintre noi, din comunitățile noastre din țară și diaspora, care uneori se resimte chiar și în sânul familiilor. Există de-a lungul a cultură a urii și a resentimentului

întreținută sistematic și, cred eu, programatic. Sunt căutați sau „fabricați” țapi ispășitori pentru relele și greutățile vieții, iar acești țapi ispășitori sunt, de multe ori, persoane vulnerabile sau marginale: săracii, bătrânii, țăranii și, desigur, creștinii și Biserica. Am văzut aceste lucruri și în 2019, uneori cu niște vârfuri de tensiune care mă fac să cred că dezintegrarea noastră lăuntrică este deja reușită. Domnul să ne păzească de o dezintegrare și în lumea cea văzută și să ne ajute să ne redobândim solidaritatea și unitatea dintre noi.

„Se cere de la noi să conștientizăm importanța clipei”

Ca lucrurile să se schimbe în bine, cu ce gânduri ar trebui să pornim în acest nou an? Ce ar trebui să se petreacă nou în viața fiecăruia dintre noi?

Cu gândul că fiecare an care trece ne apropie de Ziua Judecării, fie că vorbim despre judecata care ne așteaptă pe fiecare dintre noi, fie că vorbim despre Evenimentul care va pune capăt istoriei acestei lumi. Așadar, se cere de la noi să conștientizăm importanța clipei, cum spunea părintele Arsenie Papacioc, în care se află veșnicia. Într-o clipă putem câștiga veșnicia, dar tot într-o clipă o și putem pierde. De aceea, cel mai mult avem nevoie, atât la nivel strict individual, cât și la nivel familial și comunitar, să punem mereu, iară și iară, neobosit, început bun al nevoinței noastre de mântuire, de conștientizare a prezenței noastre înaintea lui Dumnezeu, de conștientizare a multelor iluzii și curse puse înainte de cel vicelan și ucigător de suflete. Să ne așteptăm la noi provocări, așa cum au fost și până acum, căci acestea sunt inerente

condiției noastre de creștini trăitori în aceste vremuri socotite de marii sfinți contemporani drept cele de pe urmă și să ne îndreptăm toate nădejtile și așteptările noastre după ajutor către Dumnezeu, Care nu ne va rămâne dator dacă Îi suntem credincioși cu adevărat.

La nivel familial și comunitar, să nu facem greșeala de a le lua de-a gata, ca și cum sunt niște existențe care continuă să subziste cumva dincolo de ce facem noi. Familia, parohia, țara sunt „proiecte” pe care, așa cum e și în viața duhovnicească, le construiești punând mereu început bun. Adică nu bazându-ne pe inerție, ci doar pe ceea ce reușești să clădești pe piatra Hristos. Avem nevoie să ne reclădim relațiile noastre, de la nivelul cel mai de jos până la cel mai general, social, pe principii evanghelice, creștine, de dăruire și de dragoste jertfelnică. Altfel, mă tem că nu vom rezista în vremurile ce urmează marelui tăvălug care deja se întrevăde. Orice construcție care are o altă temelie decât Hristos nu va putea rezista furtunii care se apropie.

Preasfinția voastră, ce fapte, ce lucrare ne ajută să punem mereu început bun și să putem astfel înfrunta întunericul lumii de astăzi?

Fapte ale bunătății, ale milei, ale compasiunii, ale dragostei. Pentru că acestea sunt cele care lipsesc cel mai mult. Nu mă refer doar la a face bine, căci aceasta încă se lucrează, Slavă Domnului. Mă bucur să văd oameni darnici care depun efort sufletește și material pentru a aduce mângâiere și ajutor în viața semenilor. Dar ceea ce remarc este faptul că săracim sufletește în capacitatea noastră de a ne lărgi inimile astfel încât să intre, cu adevărat, acolo celălalt cu durerile, bucuriile, calitățile și defectele sale. Avem tot mai puțină răbdare cu cel de lângă noi, tot mai puțin timp la dispoziție pentru el, tot mai puțin atenție și dedicare pentru nevoile și aspirațiile sale. Ne desensibilizăm duhovnicește, dar și omenește, psihologic, devenind tot mai ermetici și indiferenți, nepăsători. Se întâmplă aceasta la un nivel general, și în lumea mare, și în lumea Bisericii, și cu cei mai tari de cerbice, dar și